

סתר

הראל חדר

אופק

האם כבר הפלגנו
רחוק מרפיק?
האם אנחנו
בין אופק לאופק?
ראיתי ימים שחולפים
כבהוב לא מורש

הנה את צוחקת
מסתובבת
על הגים אין חומות
ואת רוקדת מתלהבת
אין לך סוף
את לא עוצרת,
את חוזרת
מתנערת בריקוד סוחף
שופרת על הטבע
על הצבע שסביבך

עוד רואים את העיר
חתור חתור בים אין קיר
שיחסום את דרכינו
יגביל מבטנו
יהיה חומה בינו
חומה שאין בה פתחים
אין בה אנשים
או רחמים
או מקום לפתקים
ונכון שאמרתי דברים
אחרים
בכון שאיני נקי
אך כל יום אני רוצה
להפליג איתך מחדש

הנה את..

האור הזוהר (אופק)

מתקשה לנצח את כל העניין הזה, **מתקשה נקישות** נקישות על החיים ואתה מנסה לא רוצה לפתוח את העיניים אל האור הזוהר של חייך. **לא רצה** יום אחד יום חולל בקצת החיים האפורות הזאת. יום אחד יום. מאשיך כאילו כלום. **מאשיך** פורץ את הדלת עם גרזן ואז מביע אל האופק. **פורץ** גולות נעלמים בחלל הזה שמוציא ביק ובין קו הרקיע הנשבר חומים של בצע שנימרח. **גולות** היא עולה במחשבה. **היא** אתה מנסה לזנוח ולמאשיך. **אתה** גסן משתרעת מול בית העץ הקטן שנוכח על קו הרכס האפורת. **גסן** ייסורים מאדירים את נפשך המנוצחת מול הנוף הנשקף. **ייסורים** קורא לה בלי קול. **קורא** הרחוק פורצת דפים בספר שהתחלת לקרוא. **הרות** לוקחת את כל הנשאה מסורה במשך שנים בזאתות קטנות

באינספור מדינים מאוסים. **לוקחת** יצירה אלגורית שהאדם מתחקה אחריה כדי ובפריסה, בשירה ובכתיבה, ליד האזרה ובאולם קונצרטים. מול הדף וולו קהל. **יצירה** שוב ומצוץ מול קרן השמש החוזרת בין הכדים מאוסי הסר. **שוב** שובל את האורח האתלתי לעין שנתקלת בדף מחוסם את האופק ולכן מלא כל כך בקולם של דימויים. **שובל** נציחה מרוחק משתרעת גמ היא אל על. **נציחה** חורטת על שרר בציפורניה. **חורטת** 25 דם ביאן הנשאה. **25** מרגיע לרוח האדם העייפה ממלילות החיים. **מרגיע** איים צנונים מרוויים את הנפש. **איים** קורא לה בלי קול. **קורא** קורא לה שוב. **קורא** קורא קור. ק. ק. ק. ונעלם. **קורא** אחת בספר התורה של החיים.

שפה ששותקת (שירה: ענת מלימד)

ככל שהלכתי יותר בשדות
ונצרבתי בגוף, בגופי הזקוף
כן אהבתי יותר כל רגב

ושפחתי לראות את דמותך מתקרבת
גם אם אין בן אמת
רק גלאכת מחשבת

ונעם לי קול שירתך הגועשת
גם אם אין בך גילים רק שפה ששותקת

ובשאימץ אילן וצל תחתיו מוטל
האם הרוח תשמשש את עקבותי
כדי שלא נשוב עליהן עוד
כדי שלא נשוב עליהן עוד

והרגע הנכון זה שחלף מזגן
האם ישוב? האם יפקח הוא את עינינו?

זהרה

הליכה. אל צבר הריק שמתפרס בחלל. איך יודע מה ואיך
איך יודע איך לומר, אבל אתה הולך. סנים חולפים מול עיניך.
רגליך כשולות. דמויות תעויות סרוות בדמיון.
אפלת הליל נשירת כבדות רקדית צללנים שהתרחמאה כאחת מעל
התאנה. הפצצות איתות השחר בה האוסק מאויר לב אדם.
חזות הבוקר וסוד אחי המצב.

איך יודע ומה אתה נולדת ואף צבר מה אתה צונד. אתה צונק.
מזלך שאיש עוד לא התקוור ואיש לא שמוע.

צנקה סניאית. מקוררת את השחר – כך אתה מרגיש.

האחר כבר כאן. מסיר מעליו שאריות האתאול.

אתה, שמתהפך באיטה, שקם מנודי השניה

אתה, שבוה לבידוק מה חדש בטלנוזיה. שבוה לצאת אל השדה

הפתוח. אתה שמקרבך כוס קסה, שמתלבט אם היום החל.

אתה שהחלפת לחלף כדי לשאור על הצבר,

כדי להשתחרר למבוסים של המדינה.

ואת, את שלא יודעת לאן לך זה הולך. אבל צדיין נמה על משכך.

טללי בוקר יורדים על שדה הלוחותיך.

שתיקה שאנאת אנדיותות הכבויה.

לך תקרבך עוד כוס קסה שתרצץ את אורז החיים של יומך.

הבזון נולד. מול אדיר, אתה מסתכל מהשפך שהחיים מקניקים ולא

מוצא בו את הרצף שלך. שטוף ברצף החיים שכאנך מטביקים אותך

בנוכחותם. עצצנים אל היכולת לבדור ולמרהר.

נשאת הליך שבר רבה לטול. רובה שוב לטאון את החיים לאט כחו כוס

הקסה שבידך. כחו לטול הרוח את על התאנה הבקן.

נשיאותיך קצובות, ביצה הצטברה במצחק.

נעלי הספורט מוקדים ומק מללי הבוקר שאוכסים את הקרקע. כריצת

חיך. אבל אתה מאשיך. סימפוניית צלילי השחר, מאנכי הליל והבוקר.

חילוף משארות קוצה לקראת יום חדש. ציפורים רצניות ונפחת

לבלים, שיעוף מטרור בודד מרחוק. קריאת קורב, בחישה ספל תה

ושריקת הרוח חרש. כלום שוב יתלפו בדרך לקוד יום.

מתנגנת

את ניגון עדין
מתנגן בלהט
מתנגן מלווה את ימיי
פה הם חיי בלעדיו?

ואני כינור
קצת צוּם לפעמים
קצת נקרע, נקרעים
פיתרי
בואי שפלי בפעיי

סביבי את מתנגנת
הלהט ישביח הכל
הוא ישביח הכל

בצקית

הקנינים הכורקות של הרקדנית בקרקס הרחוב תפסו אותן כוזה. היה כזה משהו מזכיר. גמישות גופה של כזו מאקצ'א קוסצ'ני. מנגינת נדודים בצקית, אקורדיון, כינור ומנדולינה. היה גם פודל עם סרטים משונים שצפה בטלנות במקום נובח חיוניות. באמצע פרורו אירוסאי נידת, עלוב ומהודר לזארה. פסלון אכן ושלטים מקוצבים של חנויות בצד קירות נקלפים. שיכורים, צקרים אלגנטיים, סטודנטיות ומחוסרי שיניים הרצו לאחצה. כד משי'לפס את האווירה, ליהט את הקרירות האנומאנות של אותו פרורו. הכינור הבקיע פרצה בשקרי אשים שהללו מנספים. מנספים ומנספים את הקיתונן אותו קרא לבר כגיל הקאמדיה שדווקא התיישב על ספסל על גלא רחוק משם. הניגון של הכינור סחור סחור עלים ברוח הסתיו של פרורו נידח שנכב בשלי הצירה האלוהית של הקולם. סתם אנשים נשכמים גרים בו. דואים לעוד אלפי פרורים ברחבי היבשת. אבל צקשי הרקדנית תפסה את קניו כלום. גם את קניו הקצובות. לא באי קולם. הוא חשב לעצמו. לוי יש בזמן לבל פרורו נידת, לכל כלם אלוהים כזה שנכר עם כוס ומאבק של אנשים שספילו את שפתם הוא לא דובר. ילך האל בקצו וילקט אותם, אחרי הכל זה הוא שסיר אותם ברחבי העולם כשהתנגד למופעל ההנדסי של כל. צקשי בחור שמתן עם עודף לחיים חייכניות נתן והראה והאזיקה האריאה וסחררה את כלם. האלה השכיח הכל.

ק אס

אין את על הארץין הזה אחי! את על הקור הצורב הזה. טבילה כאן מצילה אותך מאיזה אלף שאלי תחתיות. אתה מציג לחתונה צוהר כחו כוכב אחי. מציג לעדך שלך כחו האלך. ולך ולוכה אתם תאמין לוי אין. אין דברים כאלה אחי! תרים את הראש ותצטק כונוי. שלם הכנס והבדיות וההרפה בינא אחיך. כחו אכיון שהאלך קורא אליך. הוא ככה עם הבגדים המאופים שלם. בלוי סחכות. כזה שמציגים אליו שוורים לבגשים ביהלומים עדי. עדי שהם מסתווה. והוא מתחיל לברוח כי הוא לא מאמין שהאלך. ק האלך בכבודו קורא! אתה מכין אתה מכין ונא אתה תוססים אותו. כי לפעמים צריך לתפוס את הנבאדם ולנער אותו ולהגיד לו בנאדם האלך קורא לך. אלך אתנו ככה לפעמים קוברים את הראש באיזה חורב שנתנו שוקעים בשמיים שלם. לא מאמינים את הראש. לא מאמינים בניסים. ותראה מה זה. הם מובילים אותי ישר לפעמים מלך. כאלה מלפנים עשן שן מן העלפי ספירים כח שפאורים בשיר השירים. והוא קדיין לא קולט. הוא חושב אלה אנכריים אלה. לוקחים אותו ליל הספר וההרהר הזה כדי שאני אסתכל נא שילכי אותי ללא כחו ללא. אין רחמים לאנשים האלה? והוא צובר מטרקלין לטרקלין. לו אחי יותר מפואר ומאובל ביהלומים והפני ואחרים עני יותר יותר מוכדים מרבים את הראש שלהם לכבודו. עדי שהוא מציג אלו האלך. האלך יושב על כיסא מפואר עם אריות ושרים משני הצדדים שלם. כחו ככה בלתי ארוחת שבת. ככה מדין עונש. ומכה לתה והתקצף על העידים שילדו לפני דברי תורה. והוא האוולל הזה נשכב על הכסן בוכה ומבקש שהאלך ירחם עלי, כי אי הוא האסכן הזה כלל שהאלך ידעה להקניט אותו. להסתכל לבין שלם כלל. אלך אחי כוח בן שלם קורה ללום. הוא מרים את הראש ורואה שהאלך מחייך אליו ואין לו מושג למה. הוא מחייך כחזהו והאלך צוהו שיתפס לו את הבגדים. הוא מציג עם משי ואכאריים נקוד לו חני כאלו של עשירים. ואין לו מושג למה לו הטוב הזה מורעל עלי. אז ככה אתה עם הנקרה ההיא שמצאת לך. לא. לא שאני מבלבל בך אחי. אתה תראה את זה ככה. אלך לו ביוז ככה של נשות. הקדוש ברך את חוצאי את הנבאדם משאל תחתיות. אז הנה האים יטהרו אותך שתכבה לקדוש שם מלה. מלה האלה שלך. ותהיו ולך ולוכה. ואני נסיכה בזה של קודש ברך הוא. זכותו חן עלינו אינשאללה ותקצי את לו הצרות לקיינאם. חזה אותך בן של ולך אחי. אל תתבאס לי עשיו בואים. אתה בוכה? בנאדם אתה בוכה? איזה צדיק אתה אחי. אתה מרגיש אכיון מלה? אלך מה סיפורי לך עדי עשיו חל מלה. מה איתוה האלא אכיונה תסתכל עלי ותבא מהסוט הזה שלך. אין לך אתה לפחד. בלם מתחתנים עושים עדים. שמכנתא וכבר נראה אותך בליווד עלה וטבילות פה במצין. ככה זה. כלם שוכחים את כדי האכיונות שלהם ומשאירים אותי לבד. אלך אני פה שעה משרן לך ואתה בוכה? מספר לך על ולכים וארמונות ואתה עם האכיונות הכאת לקוח אותה ככה. שחר, אתה מתחתן ביום הנבאדם. אני פה אחי מורא לך. שני מורא וטבילות לך. על מהי עצוב. מאורתי מורא. כסול אני כה ששאר כאן מפנסב על הארנון עלי עם הסיכה שלי והאלך המחייך.

בי אי

בי את לווחשת בי	בי את לווחשת בי
ובשאת הוזה	ובשאת עולה
אז גם אני הוזה איתך	אז גם אני עולה איתך
גם אני הוזה איתך	גם אני עולה איתך
גם אני הוזה איתך	גם אני עולה איתך

ילד אדמה

ילד אדמה שלי
רץ בתוך עצמי
סובב הוא על צירי
ואיש לא רואה
ואיש לא קיים מסביב
ילד אדמה

ילד אדמה
תן לי קצת
תן לי קצת ממך
כל כך רועש מסביב
ילד אדמה

ילד אדמה שלי
תן לי קצת ממך
פקח עיניים עצומות
ותן לי לראות
רק תן לי לראות
מסביב

ילד אדמה

ילד אדמה

תן לי קצת

תן לי קצת ממך
כל כך רועש מסביב

ילד אדמה

כל העולם בפה שלך
הוא בפה שלך
שֶׁלֶךְ

102.

זרחת לך, קרקוש ללים מאטבת, תריס ניגל.
הראוניה שכוונתית כללוק חמש גשרה על שתיים.
הקולות מהדהדים בראש.
והוא רץ, הקוביצ סובצים את רגלי.
ומאשיר לרגל.
זה חותך אותך.
הקולות האלו סוגרים עליי, כמו שכונת הרכבת.
ללוקים אסורים עם שכלים
שכונת נצקרים מאקומם.
מקום בוגר החברה מהקיריה,
היו שאחים יום אחד לדעת כוונה, שאין קיים.
מספר קשישים.
חתולים.
הוא רץ לאורח.
אפה סגרי האורן סוככים עליי,
מספר פריים אדומים כקונה.
שמים מתקנים אט אט, הוא נושם.
מתנשף מהרציה, קניו דיומאות.

החופש והאורחים מתקדלים לו
עם שדה הקוביצים.
תחת דולב צנן הוא יושב.
הוא נכבד שגב פתח ראשונה עם רכיב
אופנים מהשכונה ללא מלכה.
איך הוא התנשם כשרדפו אחריו.
לציאת הוא לא סיפר כלום.
מה היא יודעת כלל?
העלבת ובה, ממשלת ומוקדה אחרים את הזית.
ללוק חמש גשרה על שתיים.
מקום שנראה לעצמו נורמלי.
מגרש כדורגל הקשוי אדמה וססלים שרופים.
איש מבוגר ושתי מקלל את הסוככים.
נצקירות מאסורות שהעלבת להתפרנס.
אלו רק מהחורשה.

היכן שאיש מהשכונה לא מתקרב
מקום ניתן לראות את הדברים אחרת.
והוא נראה את זה הטב.

כחולות

אין דבר מתוק יותר מחצי פרי בלע, נוסף, גלגל על הסכר.
מתקנות איתנית, לא כמו צודק כריזמה מכשפת.

לא כמו האותיות האלמנטיות
שאקרים את המזל הכהיר על המציאות.
רוויה צעירה של אושר.

לך תמצא אהבה של רכבת שדים.

אהבה שמכריז בה אחד את השני.

לך תתמיד בסביבות של החיים.

לך תמאץ לרוויה בתוך ים הטשטוש.

"תצבור שנייה, היא אמרה לי. המסתכלו בקנינים בהלכו
ואחר כך על העקבות הכושלות שלהם שהלכו כביצת לאורך החוף.

הוא הרגיש משונה, עקבותיה סחרור את עקבותיו לאורך כל הדרך.

הם התחילו על החוף עם צוד כירה צוננת.

מתחלצת בקווים צדינים של חוף.

שתקו והתכנסו לאחד למחשבותיו.

הוא ידע שהוא יכנס לשחק ברצועותיה.
אלו כסוף זאת היא שסתוף, הוא אף ספק לא יוכל לנחש לאן.

שני שחים קרצו את השמים, קו הטלנים נחשף כשהם נסוג.
כולם נסוגים, הוא חשב, חוף אמנה.

הוא רוקן את מוח שנסאר בבקבוק והאלכוהול והשמש הכאיבו לו.

הוא היה רוצה להיות לך שנסחף למצולות של.

אך היה בו יותר פחד ומתשוקה.

הוא חיכה שתגיע משהו, אבל היא המשיכה לשחקו.

מסתכלת על האוסף שהם מצייר.

לך תרקום חלומות כשהיא רוצה סדר,

חשב ובהה בקצור שחיסט בין הצדדים.

אבל הוא גם ידע שהיא שומרת עליו שלא יאבד במצולות.

רק המחיר, הוא חשב, המחיר הוא ככה.

והוא חיכה את גוסה קרוב אליו.

מזל דמעה על משה שהיה ומה שלא יהיה עוד לעולם.

גאות

היתה לי התחושה

שאת תבואי

בי את תלויה ברצועותיי

הגיוזיקה שאת כל כך אוהבת

אישית ונכונה מדי

את זיגין ואת זשפאל

ברור לי שלא אקבל הרבה

והטעם הזה שכבר שכתתי

עתוק וזיגין וברווה

כמו הגאות את...

כמו הגאות את

כמו הגאות

על שפת הים

כשאת זופיעה

את סוחפת

הכל איתך

שה תועה

מה תבקש?
שה תועה
מביט רק לצדדים
אין כלום לפנים
רק שביל
רק שביל

אל תגהר
שה תועה
לאן שרק תרצה
מה שתבקש
שלך שלך

ציסר

חזקם את צני
הוא מתקרב
שם את ראשו על סני
ושנינו צוחקים אל השמים
והצחוק קולה מקל ראשי הברזים
והשם אחזירה לנו תוכה
והרוח דואת לטאפורורה הרציה
וסבי פריחה של סוף החורף
והאלאכים צוחקים
וכל צבא השמים חוזר את אימוניו
והצחוק אידיג את כיסא הכבוד.

צוחק וזוכה יחד.
אני אחזיק את צמיצא להתקרב
הוא שוב קם.
השם אחייבת גם היא.
הקונים מציירים בשמים.
הרוח אלספת את העשב הירוק.
שוב כלל מאכן בלגט
אלל הפסם הוא מתלגלג אל הצחוק
ושערותיו הבהבות נשארות על העשב.
פיו צוה.
אני מניח גם את ראשי על האדמה המרובדת.

קנינים אחייכות,
פה צוחק.
פוסק ונופל.
פוסק ונופל.
אני מניס ומשגית,
מקט חרה.
הרבה גאה.
הוא קם.
הולך בין העשב הרק
והאנשים המצצצות
שוב מנסה לרה.
כשל.

אז מאיסטאנצ
האפיש אפון

חבלי גשיח

אז הכל זה רק חלום
את ענשה להסביר לי
שאינ סיכוי שעד היום
לא מצאנו פנח
הסבל הוא לא קיים
הגלחמה מצופשת
הרוח היא לא רק אוויר
היא תשווקה סוערת
האדמה אוהבת

חבלי גשיח
חבלי גשיח
חבלי גשיח
אני רואה
חבלי גשיח
כי הוא הבטיח
שיהיה כאן
שקט וטוב

אל תפסיקי לנגן את הכל החוצה
פנך ועד אלי דרך כל מה שביננו
שהפרק ההזוי הזה לא יעצור
והצליל הארוך ארוך
יעצוף אותך כמו שגש

אז הכל זה רק חלום
את ענשה להסביר לי
שאינ סיכוי שהם אומרים
ועושים את ההיפך
והמרד הוא לא קיים
הזיקנה מאושרת
המראות האלה עקומות
והאדמה אוהבת

חבלי גשיח
חבלי גשיח
חבלי גשיח
אני רואה
חבלי גשיח
כי הוא הבטיח
שיהיה כאן
שקט וטוב

כשהוא הגיע. הוא בכלל נראה כמו
כל אחד אחר. אולי כיסה יותר מוכנה
ועם תספורת לא הכי מקובצת, לא
הוא שפירסין, לא מה שאף אחד ציפה,
ואין אומר את זה באחריות, החסידיים
הנהגים הנכונים שהכל ישתנה. חוקי
הגיאומטריה, הארואת, הריחות
ובוודאי הנקיות. לא יישא גוי אל גוי
חורב, אף נשאים M-16,
ביד. אלל העיקרון של שלום קר
בין הלגי האנושות ומתחיל להחלף. מוכי
אם אומרים מהכלל כמה אסוריים,
וכמה מנהיגים של אסוריים, נקוד
איזה כמות עצומה של אנשים,
רובנים, שודדים וסתם סדיסטים-
אף סך הכל שסורו מה. אפילו
קטסון, לפחות ביחסים בין האינים.
ואף תגידו לי מה, אלה החללים
החללים, ריבון של עולם. חללים
שיצאים כללם של חומר, אלה שרבי
יוסף כל כך אהב לשבת בלילם. אישה
שהחשך והאור מתערבלים בצורה.
צדק קדימה וצדק אחרור. שם, שם
בדיוק הוא ניצב כנצח אורסו וכולם
צחקו עליו שנטאס להם כבר. אבל הוא
רק צחק עם התספורת האשונה שלו
וחייך. והיו את הללו שהחיק שלו הכי
עצבן אותם. כי מי אהב חייכנים בתוך
כל הלגאן הכהה נקוד יותר מה לא
אוהבים המטות, ולך תדבר איתם על
תקווה מול אלוהי ההדשות.

אבק זהב

כל מה שאמרת הלילה
כמו עשן מרחף לפעלה
מצויד צורות על האוויר

עוגד על צוק וקופץ למים
כי את הים והשמיים
צריך לצלול עמוק
למצוא אותך

כי קולך כמעט נשכח
ואני שכחתי לעוף
אל הדמיון שלך
הדמיון

כל מה שאמרת הלילה
כבר הלך ממני הלאה
תעתוע את, צל חזיון

מנקה אבק זהב
אני לא חושב עכשיו

הדיו כבר נשפך אך הדף חלק
הדיו כבר נשפך אך הדף חלק

כי קולך כמעט נשכח
ואני שכחתי לעוף
אל הדמיון שלך
שלך, שלך
הדמיון שלך

עכשיו אני עפה, ויכולה לעצום
עיניים כי אין מבטול בשמיים.
והנה אני צוללת ואלף יצורי ים
בשלל צבעים זוהרים פאירים
את החושך, סובבים אותי ואני
מחייבת.
וביער העמוק עמוק הזה אני
רוקדת עם שדונים קטנים.
רוצה להצטרף?

אני בדרך לשם,
להרגיש את ההר הזה
הגנוז, לשום אותו
לכמה רגעים ולהתמלא.
כל כך קל להתרסק
כשאפשר לעוף. ואני
צועקת בקצה הצוק
ושוב רוצה לעוף.

סג

לצלל אל תוך קשת צבאים,
כתוך הים המתקתק אל דמותך התאירה.
הנשחית.

אותו אופק רחוק שנשקף פתח מענינו
אז כמעט.

כמסע אדם מוסע לעור
מעלי גביש אבק שמצנר.
לערות על עצמו אבק חדש,
אל מקומות לא ידועים.

אבק שיסכה, אבק שיעטף.
זה אותו אדם מכפנים ורק האבק
עולה במערכות שאותו סובבים ומכסים.
ל מסע הוא כדירות וצלילי.

הליכה בדר, חיפוש אחר חלק.

אחר משמעות.
הוא כלייה אל אותו הדמדומ, הלך.
אותה אהבה ישנה.
אותה שותפה לדרך, שהאבק כיסה.

נשטף ומתקררל ושט ומצנר,
מכסה ונלגה, נשטף ונקרר.
למכת הצורים של האהבה
נלקחה כתיאורת צפן ומצננות.
האואל הוא הדרשה לעלי גבוה של החיים.
אותו מנע של עיניים שנית ליד גלים
לחשות, גביה וקפה שנשטפ,
שירה לאור הירח.
כוכבים בוקרים עם הכחוש סגירה בצל
מעין, הרכה לפני שחיקת החיים.
והכל הפך ניצוץ אחד גדול.
קריעת הרוק, בללעת האיסוף.
דמיון שנתרח כחו קשת צבאים,
תכלית, ירוקים.
קפיצת ראש אל המצנר.
אל הפסגות.
אל תהומות הצוקים הגבוהים.

סדר

בואי ציפור כחולה פנותקת
ידוע נותרת כאן
כשהלהקה נודדת?

הייתי אני כעץ שתול
על פלגי ימים
של פעיין צלול

ביום אני עד
בלילה פוחד

בואי ציפור
אל תלכי עם האור
בואי ציפור
כי את לי דרור

למה שלא יעלה כאן השחר?
תשוב בי הרוח
אצא מהיער

אשא שורשיי
כבר לא עץ שתול
כחול ופגותק
אך לעולם לא נבול

ביום אני עד
בלילה פוחד
בואי ציפור
אל תלכי עם האור
בואי ציפור
כי את לי דרור

נשאת האדבר

פסוקות גאלו מאדבר משאירות
צקבות ככדות. קאקים צוצקים על
יד על השיטה. השאש נוטה לברוח
ליום שאנסה להחזיק עוד קצת לפני
שיתפוצץ. רוח חמה הודסת מספר
קובים וספר, מתחלפת בזראים
קרירים של קרב. כיצה אחייבשת על
צווארים. צדים נאספים למאורה.
פיתון מתחפר באצאה. צל ההרים
נמתח על פני המרחב. סלצית קושה
אמא חלו ועל נובי גדול איש
בנעין בקרירות האים בקרחה שמתת
הטלצים. בקנו אביא צאו חסמה
חתיקה. קולות תולע אמרחק. אישה
גדולה וקטנה רחובת מספר ולי
מתכת בזרם הלוח של כרז מפזית
השרשות התקנים. איש צוזב שאש
סוקה אישונן ומסיר את מסקפי
השאש וקאם את לאות החום הכבד.
חום שניכר בשקקי צניו. האקסורים
כיצה. חבז קושה קרנה מקרחותו
האיובצת. נתן לרחחות להרעץ את
ראשו. להרעץ את יואו. ולדים צייסים

נארחים על שולי האדבר התחום
באספלו. אחכים להסעה שתיקה
אותם עם חוויותיהם נאז יישנו שניה
מתוקה. שאליה נאל אותן חוויות
יתפצצו לו החיים נעל אל שצבשיו
חוסים הם מצט. מאישה שהא
ובאקום אחר נציפת סיירה בסי נצרה
יסת פסתיים. ציניה אבדות מארח
האדבר. מצטרפת פרטה על גיטרה.
לאט נצדין. הכחול צוזב הזה נצבק
בוורדיות אדומות. אש לוחכת את
השאש. פלגית חילים צוצקת חוש.
לד יתא מכנס צדרי הצאן. סוסקים
רחבים, רחבים, על העבצה וקוננס
דאינו מצר אותם אל הידר המאולתר.
נאלים אחרונות סוחכות חצי קול
וירא. נשכן על התיק קוזבם ציניים.
הפס מתפזרת, כוכה על יום שחולץ.
על אנשים שהיו, על הלידות שקולה
בנו יואים, על שקעה בהירה שיכלה
להתרחש רק בריק האדבר שהל
בו חושל.

גשם

נרד כמו תוף בחיי הקולות הללו חוצבים בנשאתך, כאו חסרפרת באדמה תחוחה. אתה נוקש על הולדת בגשם, מחכה שהיא תסתת. צוקן בחשכה וכלום. העלים נושרים על גופך, מכסים את האפסות. הגשם יתק כבצמם. מרטיב את תלתליך. קול הולל של שט בבית החתום. המטריה זרקה לצדך, אתה לא תיפתח אותה. לא היום כול אסון, אתה הולך לו הדרך חזרה בצלף השמים. הוא רוקד על שערך ועל מרגל הרוח הדק שהוא עושה אותו לצחוק. זרם האים שהיקום מורץ עליך מביא לך ברכה שמקפאה את גשם ציאותך. אתה רוצה את זה. אתה רוצה להרגיש. הוא אמר שכבר נכחת שהקולם המודרני, שהתבזררות, הציניות, מסע החיים שגל כתפיק ה שפסויות. השכיח מאיך את היכולת להרגיש. אותה יכולת שהיית לך כשהיית לז. שהיית רץ להתחבא בתוך החבית לצניה של סכא. שהרגשת את פנימות לייכך. את מנעד החיים שמסרו את גלגלת נשאתך הקטנה. שיצת לתת לדמאות לנשוא כמו הגשם. שכליות צינך היו פתח לזריות הנשוא שהקולם העכיר לך. שאלוהים היה הולך מיומך. שאילת השדה, חמיקת שפיון ונשאת התור היו בלך בקיומך. הנרדח. קיום שכלל ויהי שייך. אז אתה הולך ככה קופא מקור. ידע שהיא תדי שלא לך היא התכוונה והיא לא רצתה שאת כל הדרך תחבור ככה קור לנבים הזה. אבל אתה מחייך. חיך רוטט בנפסיתם כחולות אקור וצאמים. האים יורדים. צונחים על הקולם שמסתתר ולא מנסה להקשיב לקולם. עוסר רוקד לקראת מנוסתו ולכד בזווית הקנינים. הסכך נושם ומרחוה את הלובי תלך. זרמי השמים והקרקע מתאחדים עם פטיצת ברך בקד שפנו נפל. להכות ניצנות וריח חורף. שכבה עם התבזרבות הסופה. נשאת האדמה הלובי הרוח. האכזבה שלה בשאמרה זאת. הסתם שהשאירה על הולדת. לפני שגל עם הרוח. איך אפשר להרגיש בכל הרקע הזה מסביבי בשטף שרחום את חירות נשאת האדם כול יום. רק סקרה כזו תוכל לחבר אותו. רק כשישטף דקות ארוכות, הוא יוכל להסיר מעליו איזו שכבה מלא מה ששטף אותו כבר שנים. את הניתוק שמתחבר אותו לקולם שהצטייר לפניו. המורדף השקרי אחר הכלום שאיש לא הצליח להגדיר, רק לעצוב בניר צלפון של מילים יפות. היא לא ידעה. אבל היא גלגלה אותו בגשם כדי שיחזר הרבה יותר נקי.

באתי עד כאן

באתי עד כאן ושבתי
איתך בגן שוטטתי
יד ביד, עין בעין
את ראית הכל
ואני ראיתי רק שביל
וזוג כפות רגליים

נוחי לך בטוחה מכל
על בנפי ציפור גדולה
נוחי לך

כשאני ריק את באה
את שרה לי שיר של פעם
ורוח קדושה נושבת היום
את ואני פעל הזמן והבקום
לרגע, לרגע אחד

נוחי לך בטוחה מכל
על בנפי ציפור גדולה
נוחי לך
נוחי לך
נוחי לך עוד

תכלת (שירה: ענת פלמוד)

תכלת
צבע אותי עכשיו
צבע אותי עכשיו
בשקט
עטוף את האדום עד שידום
הרעש
שמתגבגב בחושך
אלי

פשתיק ואותי והולך
צבע אותי
צבע אותי

שריקות
סורו מאזני
סורו מאזני
לרגע

תנו לי להקשיב
תנו לי להשיב
אש

להבה בחושך
אור

פאיר לי את הדרך

צבע אותי
צבע
צבע אותי

בוהה

תמיד כשהשמש נטתה מארובה הייתה היא עומדת, בוהה בחלון. תלתליה קווצתם אפורים, צלילים, על רקע אפוריות השמים. מצפה עומדת כך, צנייה לילות, איש לא ידע את סודה. גם את גילה קשה היה לנחש. הכורה את אופנוי יכלו היה לשמוע קולות מן הקצר שהיו נישאים עם הרוח השורקת, יפה ושקטת, באנים מאנים שונים, קדומים יותר ופחות, קבצו חורבים סביב חיוכה וצנייה, שקשה היה להחליט אם שוחקות או בזכות הן. אכחול השמים דרך אסרורות העננים, חודרת הייתה קר דרך קבץ, ואיירה אותה באור בהיר שהתעקלה קסם, תמיזי נראה כאילו ציפתה למשהו. בן אובד, או מאהב רחוק, איש לא ידע, רק כתונות לעורה ותה היבסיקוס מהלל בידה, וילון קפלים קשור בסרט ויפוציר חתול באדנית, העניקו תפאורה לצפייה ללא גבולות שנכסו מעניין, תושבי העיירה רגילים היו לאחזבה, האצרה מספרת שאת עונתם היו בני העיירה אמונים על פי השעה הקבועה בה נצפתה בקד החלון. ריח חורפי של ים וצבאים צצים של ציירה נידחת בתלכי ההרים, מפגש אולם של ים ושמיים הרריים, איש לא ידע מאיפה ומתי הגיעה, גם את אחי תקצבו, אך כלום קיוו שתישאר שם לתמיד, יום אחד הוקם שם קניון על ידי צביר, בחלון בו עומדה, הייתה עכשיו סיבה עם טלנוויזיה וציורי העיירה שרואים משחקי ספורט, ומאז איש לא ידע להיכן היא נעלמה.

אופק	עינת הראל - תופים יוני חדד - חשמלית יהודה לבבי - קונטרבס הראל - שירה ואקוסטית
ספה שותקת	ענת גלמוד - שירה עינת הראל - תופים יהודה לבבי - קונטרבס שרון רייז פסנתר הראל - גיטרות
מתנגנת	עינת הראל - תופים יהודה לבבי - קונטרבס הראל - שירה גלודיקה ואקוסטית
כר את	עינת הראל - תופים וקולות יוני חדד - חשמלית, קסילופון, קולות הראל - סינת' בס, אקוסטית שירה
ילד אדום	עינת הראל - תופים שרון רייז - פסנתר יהודה לבבי - קונטרבס איתמר שילה - סרופון דניאל זונדיגר - סקסופון ענת צור - חצוצרה הראל - שירה עיבוד כלי נשיפה - איתמר שילה
גאוזת	עינת הראל - תופים יהודה לבבי - קונטרבס סלילת צ'רסקי - צלו ינקי שון - כינור אמנוה שטיין - חליל צד הראל - שירה ופסנתר
שה תעה	אלישבע חדד - שירה וקולות עינת הראל - תופים וקולות הראל - גיטרות ושירה
תכלי ג'שיה	עינת הראל - תופים שרון רייז - פסנתר נאור כרמי - בס סלילת צרסקי - צ'לו הראל - שירה גיטרה חשמלית ותכנות
אבק זהב	אלחי יצהרי ז"ל - תופים גל זוהר - קריינות יוני - חשמלית הראל - שירה, אקוסטית, בס
סחר	שרון רייז - פסנתר עקיבא תורג'מן - קולות הראל - שירה וקולות יוני חדד - קולות
באותי עד כאן	עינת הראל - תופים וקולות יוני חדד - חשמלית אלישבע חדד - קולות הראל - בס, אקוסטית שירה
תכלית	ענת גלמוד - שירה וקולות הראל - גיטרות ויברופון וקולות

קטעי קריאה **אור יזרעאלי**
עיצוב גרפי **סיון פסטרנק**
יחסי ציבור **גלית קאשי**
052-2640959
צילום **אלישבע חדד**,
שרון רייז

מילים, לחנים, עיבוד והפקה **הראל חדד**
הקלטות **הראל ושרון רייז באולפני גלים**
הקלטות פסנתר בשפה ששותקת, ילד אדמה,
חבלי משיח וסתר **אולפני מזמור**
עיבוד כלי נשיפה **איתמר שילה**
מיקסים **הראל**
מסטרנג **שרון רייז**

תודה רבה מעמקי הנפש לכל מי שנטל חלק קטן או גדול ברקמת האלבום.
למוזיקאים היקרים, עינת הראל, יהודה לבבי, טלליט צ'רסקי, עקיבא תורג'מן, גל זוהר, נאור כרמי,
ינקי שון, אמונה שטיין, דניאל זונדנר, ענת צור, יקיר ששון. תודה על כל מה שנתתם.
תודה מיוחדת לענת מלמוד היקרה על שיתוף הפעולה, על החברות ועל קולך הקסום.
לאלחי יצהיה ז"ל שניגן רק בשיר אחד אבל חי וקיים בכל תו ופעמיה.
לאיתמר שילה על העיבוד המדויק ועל החברות.
ליוני חדד אחי המוכשר על הנגינה מהלב.
לשרון רייז על הנגינה הקסומה ועל ההקשבה הדיוק והשותפות העמוקה.
לערן הראל ונעם קלדרון על ההקשבה ועל תשומת הלב.
לרונה קינן על ההקשבה המעמיקה, המילים הטובות והעצה.
לנעם לוי על ההקשבה וההתבוננות העמוקה פנימה.
לאסף ויזנר ולהקת מיגו על נגינה ויצירה משותפת, אתם כ"כ יקרים לליבי.
לאור יזרעאלי על המילים היפות שחיברת וארגת עם המון קסם ומהות.
לסיון פסטרנק על הצבעים האור והצל.
לגלית קאשי היקרה, על הדחיפה ועל החיבור אל העולם החיצון.
לאשתי האהובה והיקרה אלישבע על התמיכה ללא סייג, על ההירתמות, על ההבנה, על קולך הרך
ועל עוד אלף דברים שתודה לא יכולה להכיל.
לילדי היקרים תמרה, אליה-טל, נילי-נינה ויותם-הלל על עצם היותכם.
להוריי היקרים ומשפחתי על העזרה והנתינה ללא גבול.
לריבנו של עולם.

האלבום מוקדש לזכרו של **אלחי יצהרי**,
חבר יקר ואהוב, מוזיקאי אמיתי וצנוע,
שהעגעוע אליי חזק ומוחשי כמו הזכרון

-
1. אופק
 2. שפה ששוקת
(עם ענת גלמוד)
 3. מתנגנת
 4. כי את
 5. ילד אדמה
 6. גאות
 7. שה תועה
 8. חבלי גשיח
 9. אבק זהב
 10. סהר
 11. באתי עד כאן
 12. תכלת
(עם ענת גלמוד)